

www.galarna.si

Catherine Bybee: *Taken by Tuesday*

Prevod: Anja Radaljac

Copyright © 2014 by Catherine Bybee

Published in the United States by Amazon Publishing, 2013.

This edition made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.
Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Aurora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

BYBEE, Catherine

Tvoja do torka / Catherine Bybee ; prevod Anja Radaljac. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2016. - (Neveste za vsak dan ; knj. 5)

Prevod dela: Taken by Tuesday. - 500 izv.

ISBN 978-961-6982-60-3 (broš.)

COBISS.SI-ID 87267329

Catherine Bybee

TVOJA DO TORKA

Neveste za vsak dan: 5. knjiga

Prevod:
Anja Radaljac

Teti Joan.
Preprosto zato, ker te imam rada.

Prvo poglavje

Judy je pritisnila rdeč gumb za napad in upala, da ni narobe ocenila svojega nasprotnika v tej neumni internetni igri. Potrebovala je le še pet točk izkušenj za napredovanje na naslednjo stopnjo, utripajoča lučka na njeni tablici pa jo je opozarjala, da naprava deluje le še z dvajsetimi odstotki baterije.

»Kaj hudiča pa počneš?« Meg, ki je bila že štiri leta njena cimra, je v športnih vročih hlačkah stala pri vratih in strmela vanjo.

»Izogibam se!« Prekleta! Zaračunala se je, napad ji je spodletel in pol ure igranja je šlo v nič. »Butasta igrice.«

Meg je zabrisala svojo športno torbo na tla in stopila v malo kuhinjo, ki sta si jo delili v tem študentskem najemniškem stanovanju. »Rekla si mi, da se mi danes ne boš pridružila v *pekl*, ker moraš študirati. Potem se pa vrnem in ... kaj vidim? Tebe, ki izgubljaš čas z računalniško igrice in *ne* študiraš.«

»Potrebovala sem odmor.« *Pekel* je bila njuna skrivna beseda za Jamesovo *boot camp* vadbo v

lokalni telovadnici. James je svoj program zasnoval skozi različne serije vaj, zaradi katerih so delale čisto vse mišice v človeškem telesu ... zato izraz *pekel*. Bil je pravi P. E. K. E. L., kadar, recimo, nisi mogel niti sedeti na stolu in/ali celo na stranišču, ne da bi zraven preklinjal Jamesa. Ampak kljub temu sta tja hodili redno, dan za dnem.

Ampak danes ne ... vsaj kar se tiče Judy. Pregarjala jo je zaključna projektna naloga ob koncu semestra na fakulteti, v okviru katere naj bi pripravila zapleten arhitekturni načrt. Pa kaj potem, če je bil rok za oddajo prihodnjega dne ob sedmih zjutraj? Pa kaj potem, če zaenkrat ni naredila še nič drugega, kot da si je vztrajno ponavljala, kakšna budala je bila, da si je ravno zdaj, ko bi lahko bila z vsem že pri koncu, nakopala ta vzporedni študij? Koga pa briga, da je svojim študentskim kreditom dodala še eno posojilo za petnajst tisoč dolarjev? Pa kaj potem!

Zakopala je glavo v dlani. »V takem *sranju* sem.«

»Čisto v redu si.« Meg je z brco zaprla vrata hladilnika in v roki stiskala mrzlo steklenico vode.

»*Zanič* sem. Načrt, na katerem delam, nima nobenega smisla. V njem ni nobene dinamike ... nič na njem ne pravi *Jaz bom najboljša zgradba na svetu, mene zgradite!*, prav nič.«

Meg je ob Judyjinih skrbeh le odmahnila z roko. »Preveč razmišljaš o tem, prenapeta si. Zdaj bi morala iti ven, se zabavati in se na hitro, ampak fino *dati dol*.«

Judy je zavila z očmi. »Jutri je rok za oddajo, Meg, niti za 'na hitro' nimam časa.« Poleg tega je čez kratke, hitre avanture s '*to-ni-nič-pomenilo*' fanti, naredila križ že v svojem prvem letniku dodiplomskega študija. Celo mladi, privlačni profesorji so se zdeli manj zanimivi od ...

Od ...

»No, kakorkoli, nekako se moraš sprostiti,« ji je rekla Meg. »Vsa zbita in napeta si.« Meg je vedno govorila take reči. Njena oče in mama sta bila v poznih šestdesetih in zgodnjih sedemdesetih čisto prava hipija, in ko sta relativno pozno naposled spočela Meg, sta bila že čisto skurjena. Iz takšnega družinskega okolja je torej izhajal Megin *svobodni* odnos do seksa in njen *jebe-se-mi-za-vse-institucije* odnos do sveta. Bilo je neverjetno, da se je sploh prebila skozi formalno izobrazbo. Tako je univerzo v Washingtonu zapuščala z diplomo iz poslovnih ved, ampak uspelo ji je *za las*.

Dejstvo, da je Meg študirala poslovne vede, je Judy ob njenem prvem srečanju zmedlo, ker se ji je Meg zdela bolj kot nekdo, ki bi se vpisal na likovno akademijo. Ampak njena prijateljica sama je trdila,

da diplomanti, ki so doštudirali likovno umetnost, v resnici celo življenje živijo od strežbe in na stara leta nimajo nobene finančne varnosti. Ob tem se je Judy sicer še vedno spraševala, ali bi bila Meg lahko srečna v *kateremkoli* poslovnem okolju, a kako je s tem, bo lahko povedal le čas.

Judy je vse svoje obveznosti na poslovnih vedah opravila že v prvih rokih, da se je lahko nato zares posvetila le arhitekturnemu načrtu, ki ga je pripravljala za zaključni izpit na vzporednem študiju. Njen oče s tem ni bil ravno zadovoljen, ampak niti on se ni mogel prav dosti pritoževati, ko je spoznal, da je Judy opravljala vse obveznosti vzporednega študija prek internetnega izobraževanja, medtem ko je še vedno hodila na redna predavanja na svoji prvotni študijski smeri, in da je za to, da je opravila vse potrebne obveznosti, da bi lahko nazadnje diplomirala iz *obeh* področij, žrtvovala tudi vse svoje zadnje poletje.

Le da je zdaj sedela v svojem stanovanju in igrala neumno internetno vojno taktiko ter se izogibala zaključnim izpitom.

»Nekaj se nas bo dobilo na pivu pri Bergiesu. Pijača ti bo zbistrila misli.«

Judy je zabrisala tablico, na kateri so bile njene video igrice pa tudi njeni mejli in nasploh kar precejšen

delež njenega življenja, stran od sebe in vstala. »Samo, da se stuširam.«

***

»Na *misiji* sem,« je sam pri sebi zašepetal Rick, ko je prispel do kampusa univerze v Washingtonu. Ni bilo pomembno, da se je pri svojem popotovanju najprej zmotil in se je odpravil v Boise State, kjer naj bi bila fakulteta, na kateri bi sodeč po tem, kar mu je povedala Karen, morala študirati Judy, kar pa se je izkazalo za Karenino šalo. Nič tako pretresljivega se ni zgodilo, le eno letalsko vozovnico, ki ga je pripeljala na napačno destinacijo, je pač porabil.

Poiskal je avditorij, kjer naj bi se odvila podelitev diplom, in se ozrl proti prostoru, kjer bodo stali pomembni gostje ter opazovali svoje sinove, hčerke ali, tako kot v tem primeru, sestre, ki bodo prejeli diplome.

Michael Wolfe, zvezdnik in Rickov prijatelj, ki naj bi ga Rick na podelitvi varoval, je bil Elvis modernega filma ... *minus* kitara in glas. Michaelova cela družina – starši, bratje in sestre ter celo njegova bivša žena – naj bi prišli na Judyjino podelitev diplome. Rick je vedel, da so najverjetnejša nevšečnost, s katero se bo treba spopasti, vsiljivi paparaci, ampak kljub temu ne moreš biti nikoli dovolj previden.

Pred oči si je priklical malo škartinjo, ki sta se ji po krvi pretakala ogenj in strast do dogodivščin, in nasmehnil se je.

V areni ni pričakovati težav, je presodil. Mediji bi se lahko prerinili le skozi katerega od obeh glavnih vhodov, in da se to ne bi zgodilo, bodo lahko poskrbeli trije ljudje ali manj: Michael in njegova družina si bodo Judyjino podelitev ogledali v miru. Ampak na drugi strani ... Mogoče bi pa lahko dodal še enega človeka v ekipo, da bo lahko tako tudi *sam* spremljal trenutek, ko bo Judy prejela diplomo.

»Je vse v skladu z vašimi varnostnimi protokoli, gospod Evans?«

Rick je skorajda pozabil na vodjo varnostne službe iz kampusa, ki se mu je zdaj pridružil.

»Koliko varnostnikov bo tu na dan podelitve?«

»Načrtujemo, da dvanajst.«

»Takah, ki jim je mogoče zaupati? Nikogar od njih se ne da podkupiti ... kajne?« Ne bi bilo prvič, da bi kakšen varnostnik zaslužil nekaj lahko pridobljenega denarja tako, da bi preprosto spustil paparace tja, kamor naj ne bi smeli.

»Seveda,« Pete, vodja varnostne službe, je bil videti užaljen.

»Torej, kje se bodoči diplomanti zadržujejo dva tedna, preden dejansko diplomirajo?«

Rick ni hodil na faks, temveč se je kmalu po srednji šoli pridružil marincem. Formalna izobrazba ali celodnevno prelaganje papirjev v pisarni nista bila zanj. Ne! Želel si je *pustolovščin*. In jih je tudi dobil! Dovolj preklemanskih pustolovščin, da je spoznal, kako je, če ti v boju umrejo prijatelji, če si v vojni tudi sam poškodovan, in kako boleča je lahko *hvaležnost* za čas, ki si ga preživel v vojski. Res je, *enkrat marinec, vedno marinec*, ampak pri enaintridesetih letih si ni prav močno želel nazaj.

Ni obžaloval časa, ki ga je preživel kot marinec, ampak vseeno je imel občutek, da je v tistem obdobju nekako pavziral svoje življenje, medtem ko so se življenja drugih mirno odvijala dalje in brzela mimo njega. Zdaj, ko se je poročil in dobil otroka še zadnji njegov kolega iz marinskih vrst, se je zdelo, da Ricku v njegovem lastnem življenju manjka neki ključni element.

V dolgih samotnih nočeh, ko se mu je spanec izmikal, so se Rickove misli nenehno vračale k eni osebi ... Utah.

Bog, bila je živahna kot živo srebro ... seksi in pametna; oboje hkrati. Saj ne, da bi dejansko lahko

prodril v njen svet, ampak ni mogel nehati razmišljati o njej.

***

Bergies je bil le za lučaj oddaljen od študentskega naselja in trendi srečališč, kjer se je dobivala mladina, predvsem malce starejši študentje, ki so se prihajali sproščat v zadnjih dneh svojega brezskrbnega študentskega življenja.

Zunaj je počasi, rahlo pršel dež, ampak okna so bila vseeno odprta, da je v prostor prihajal svež zrak. Ura je bila komajda devet, ampak bar je bil poln in glasba je bila hrupna, kar je seveda popolna kombinacija, če si željan pozabe ali *parčkanja*. Nekako ni pričakoval, da bi v tem baru lahko naletel na Utah, ampak že v preteklosti ga je znala presenetiti, tako da ... kdo ve?

Rick je vstopil v lokal in pustil, da so se vrata s treskom zaprla za njim. Tla pod njegovimi nogami so bila premočena in nobenega smisla ni imelo, da bi si čevlje poskušal obrisati. Premaknil se je mimo prvega separeja in letargičnega varnostnika, ki je sedel blizu vrat. Tip ni bil dovolj pozoren, da bi sploh opazil, da je Rick, ki je nosil več kot le en kos orožja, vstopil v prostor. Saj ne, da bi imel Rick namen komurkoli razkazovati svoje pištole; no, vsaj tistih ne, ki jih je kupil in plačal sam – teh nikakor.

»Hej, seksi! Kaj ti lahko ponudim?«

Presuha, preveč pozornosti lačna natararica, ki je bila zadolžena za pripravo koktajlov, se je pojavila pred njim, še preden je utegnil zavohati postano pivo. Njeno vprašanje je zazvenelo bolj kot vabilo k vzajemnemu razkazovanju določenih telesnih predelov, kot pa pobiranje naročila.

Rick je torej *moral* naročiti.

»Heinekena.«

Pomežiknila mu je. »Dobiš.« Pomigala je z boki, si prek ramena vrgla pobarvane blond lase in mu izginila izpred oči.

Ni bila njegov tip ženske.

Zaradi nasmeška, ki mu je vedno tičal na ustih, se je k njemu obrnilo kar nekaj glav, ampak ko je s svojim pogledom poiskal oči, ki so mu sledile, so se ženske v svojih sedežih zasukale stran od njega in se spet posvetile pogovorom s prijateljicami.

Blondinka je na pladnju lovila eno samo pivo in si obliznila ustnice, ko mu ga je ponudila. Pobrskal je po žepu in ji pomolil bankovec. »Obdrži drobiž.«

Bankovec je izginil v žepu njenega mini krilca. »Opolnoči končam.«

»Oprosti, ampak nekoga čakam.«

Rahlo se je našobila. »Če si premisliš ...«
Pomežiknila je in odkorakala.

Tega pa ne boš dočkala, ljubica.

Rick se je pomaknil proti koncu bara, kjer je stalo nekaj fantov z biljardnimi palicami v rokah in čakalo, da se bo izpraznila katera izmed miz.

Nenadoma je zaslišal grleni smeh in postal.

Ta smeh je poznal.

Nasmešek na njegovem obrazu je bil nenadoma iskrenejši. Ko se je znova zasmejala, je njegov pogled zdrsnel skozi prostor. S hrbtom je bila obrnjena proti njemu, ampak vedel je, da je to ona ... Utah. V rokah je držala biljardno palico in merila v kotni žep. »Glej in se čudi.«

Kot mimogrede je v luknjo spravila osmo kroglo in fantje, zbrani okrog mize, so zaječali. Kratkolasa blondinka je privzdignila roko in jim pomignila s prsti. »Pláčajte!«

Utah se je zasmejala, položila palico na mizo in pograbila pripravljeno steklenico piva. Ves ta čas je Rick le stal in opazoval njihovo interakcijo. Nosila je ozke kavbojke, v katere si je zatlačila top, ki ji je objemal pas, da so se mu pocedile sline. Kombinacijo je zaokrožila z džins jakno, za katero si je z lahkoto predstavljal, da visi čez balanco na njegovem motorju.

»Mislim, da bomo tole še drago plačali,« je rekel eden izmed mlajših študentov, ko je z roko segel v denarnico, da bi odplačal svoj dolg.

»Poskusila sem vas posvariti.«

Judyjina prijateljica si je zatlačila denar v žep hitreje, kot je to znala storiti natararica. »Še kdo? Minimalno dvajset dolarjev in ena runda pijače.«

To bi lahko bilo pa še zabavno.

Rick je stopil korak naprej in nekoliko povzdignil glas, da se ga je slišalo prek množice. »Sto dolarjev.«

Utah je za trenutek obstala kot okamnena, ampak ni se obrnila in vprašal se je, ali je sploh prepoznala njegov glas. Se je v preteklem letu kdaj spomnila nanj? Z izjemo zabave ob ločitvi njenega brata je ni niti enkrat videl ... ne izven mokrih sanj, ki jih je sanjal enkrat ... ali dvakrat.

Blondinka je obrnila glavo, kot se kača obrne k plenu, in njene oči so ga premerile s pogledom, s kakršnim so ga ljudje tu in tam pač ošinili. Rick je vedel, da je prijeten na pogled, vedel je, da se mu majica preko prsi napenja tako, kot naj bi se vsakemu marincu, njegova široka ramena in močan vrat pa so kar kričali 'vojak' ali 'nogometaš' in res je v srednji šoli malo igral nogomet.

»Kdo hudiča pa si?« je zamrmrala blondinka.

Rick se je zarežal.

Judy se je počasi obrnila in morala je nekoliko nagniti glavo nazaj, da ga je lahko pogledala.

»Zelenooki.«

»Hej, Utah.«

»Ti poznaš tega tipa?« Blondinka se je zrinila k Judy in jo dregnila pod komolec.

Bog, bila je še bolj očarljiva, kakor se je spominjal. Ni ji dopustil, da bi ji oči odtavale, in zagreto ji je vračal pogled. Rdečica ji je zalila lica, ampak pegice so še vedno prosevale skozi njo. Samo še trenutek in podala bo kakšno ostro opazko na račun njegovega videza. Dodatnih sto dolarjev bi položil na mizo in jih dodal k stavi, da bodo naslednje besede, ki ji bodo zletele iz ust, šokirale vse, ki jih bodo slišali.

»Se je v mestu ustavil steroidni vlak, medtem ko nisem bila pozorna?« je vprašala in premerila njegove bicepse.

Blondinka se je zasmejala.

Rick je stopil še bliže, da ju je ločevalo le še nekaj centimetrov, in se zresnil. »Slišal sem, da steroidi krajšajo tiče.«

Kot da si ne bi mogla pomagati, je Judy spustila svoj pogled in zdaj je bil Rick na vrsti, da se zasmjeji. Rahlo se je podrgnil ob rob njenega telesa in dvignil palico

z mize. »Kaj praviš, Utah? Pustim ti celo, da razbiješ. Dame imajo prednost in vse to ...«

Rick se je zavedal, da se okoli njiju zbira množica, ampak njuna igra se je ujemala z iskricami, ki so se pele nad njima kot kakšna prekleta mavrica, in ni si mogel pomagati; ni ga zanimalo, kaj si kdorkoli misli.

»Sto dolarjev ni malo, Judy.«

»Je že v redu, Meg ... Rick je en velik nakladač. Poleg tega pa sploh ne ve, česa sem sposobna.«

Rick je zmajal z glavo in tlesknil z jezikom. »Čakaj, čakaj ... menda nočeš kar takoj razkriti vseh svojih kart.«

»Res je *blazno* dobra, stari,« je prek mize zaklical tip, ki ji je ravno plačal dvajset dolarjev.

Rick je znižal glas: »Ali ne boš nežna z mano, Miška?«

Judy se je povrnilo nekaj mirnosti, ki jo je prejle za hip izgubila, in umaknila se je iz njegovega osebnega prostora. »Niti če *crkneš*. In nisem tvoja *Miška*.«

To bomo pa še videli.

Ni se mogel nehati smehljati.

***

Ne bom se nasmehnila. Ne bom se nasmehnila. Okej, navznoter se je že smehljala. Čeprav je znal biti nadležen, je bil hkrati tudi tako neskončno mamljiv

na pogled. Ob njem so bili vsi moški v baru videti kot dečki in v primerjavi z njim so to dejansko tudi bili.

Meg je približala svoje ustnice njenemu ušesu. »Kdo je pa to?«

Judy je podrgnila svojo biljardno palico in zašepetala: »Mikov varnostnik.«

»Tip od prejšnjega poletja?«

Jap, tip, ki je pomagal najti Becky Applegate in prispeval k temu, da je pravica našla tudi njenega nasilnega očeta. In četudi bi Rick mogoče res lahko imel tudi vzdevek 'Smejko', je bilo povsem gotovo, da bi njegov nasmeh izginil v trenutku, ko bi se kdo poskušal zafrkavati z njim. Videla ga je že v akciji in bil je kot tornado brez opozorilne vremenske sirene. Čeprav ... v kolikor je bil njen lastni srčni utrip, ki ga je čutila v prsih, indikacija za *karkoli*, je bila enkrat ali dvakrat že opozorjena glede tega moškega.

»Grrr,« ji je pod vrat zapredla Meg kot kakšna presneta mačka.

»Pa poskusi z njim, če hočeš.«

Meg se je pridušeno zahahljala: »Ljubica, on ni tu zaradi mene.«

Judy je privzdignila pogled in opazila, kako intenzivno jo Rick gleda. Izpila je svoje pivo in

